

И цю се качие горе влезое мѣ во одапта и поклониха мѣ са и бациле мѣ рока . . . Они мѣ отворили то истото цюто бее рекли протошингелѣ . . . и испѣдие ги и дойдое майсторитѣ скорбни отъ страната на дѣда владика . . . (А. Шоповъ, Изъ новата история на българитѣ въ Турция. Пловдивъ 1895, стр. 57—58).

Тукъ можемъ да приведемъ още единъ разказъ за възраждането на българщината въ Солунъ. Тоя разказъ припраща стария поменикъ на шиваческия еснафъ дебрани, крушевци и кичевци въ Солунъ. Поменикътъ е билъ съставенъ презъ 1817 г., сетне презъ 1841 г. имената били преписани съ гръцки букви, за леснота на гръцкитѣ попове, които не можели да четатъ българския поменикъ на животъ и мрътвитѣ. Ето прочее този разказъ, докаранъ до год. 1874.

Плакокожница терзиски еснафъ Дебрани въ Голѣнъ. . .
Перво почнати еснавъ терзи въ л(гарски): ѿ Голѣнъ предисловіе на таа книга именемъ: паметница или споменѣца на живи и на мъртви на той благословенный еснафъ шивѣнскій и словенскій лзикъ и писменость поудражатели и народолубивѣ братиѣ и желаемѣи о народѣство и писменость свои, но нѣжда ради града сего именемъ Голѣнъ, како ненавидили това слово и ако да имало некои свещеникъ сирѣ или некои попъ да знае да пее славянскій, не го оставиле: по таа прѣчина претвориле паметница сѣѣ по гречески. Я тои благогвоѣнни рѣшетъ рекомѣи Дебреници и Крушовци и Кичевци жалееѣи на сърцето си за словото си ѿтѣческо ѿтъ денъ на денъ почнае да се мислатъ како да сѣ потрѣдатъ и да си направатъ некакво средство: за словото си да не се изгѣбатъ, та да си направатъ или црѣква или некое ѣчилище. И почнае малѣ по малѣ ѿ 1833: гѣда ѿ некои си ѣченика ѣчена ѿ тоа градъ, ѿ некои си мона(хъ) лбанѣиѣ сирѣчь чѣждицъ ѣчителъ по славянски. И тѣ благородни терзи имале сѣ мали деца, рекле мѣ: Оче, молимъ те, ѣчини нама мило како знаешъ книга нашинска сирѣчь славянска или ти на просто въгарска, наѣчи ни тѣѣ наши дѣчица за споменъ въѣченъ твои и за словото да не ѣгасне со свѣ. И тои лѣбивши стар самак¹⁾ сирѣчь по гръцки, именемъ: Исаниѣ родомъ рѣ²⁾ неѣѣ обленилъ и исполнилъ желаемъ

¹⁾ = монахъ.

²⁾ = рѣсинъ.